

стности е любимо сръдство за патриотично въздействие въ нашата поезия. И въ това отношение първенството на тия поетични концепции, разбира се, художествено поставени и изпълнени, се пада пакъ на Чинтулова.

Въ „Възпоменание“ хубоститѣ на природата не развеселяватъ поета, а увеличаватъ неговото страдание, защото е робъ. Но посещението на търновскитѣ развалини извиква споменитѣ за славното минало на старата българска столица. Тогава дългътъ къмъ родината, повеленията на момента, които искатъ жертви отъ роднитѣ синове, възвръщатъ неговитѣ надежди, потискатъ скръбта на роба и предъ него оживяватъ споменитѣ на нѣкогашното героично минало, когато българскитѣ царе и войници сж тръгвали отъ Трапезица, за да преследватъ своитѣ врагове:

Смисли за тази Трапезица,
За този старий, наший градъ,
Той българска е билъ столица,
Измива прадѣдния грѣхъ!

Съсъ върната си тукъ дружина
Асенъ е нѣкога живѣлъ,
Но много оттогазъ се мина,
Откакъ съсъ слава той гърмѣлъ.

Оттука български юнаци
Далеко тичали на смъртъ,
Високо вдигали байраци,
Врази кога имъ се явятъ!

Въ епическата пѣсенъ „Двама приятели“ се възпѣва известниятъ мотивъ — победата на Крума надъ Никифора. Поетътъ минава край Преславъ, споменитѣ на миналата слава оживяватъ, раздвижватъ силно кръвта му и предъ него възкръсватъ „свещенитѣ старини“.